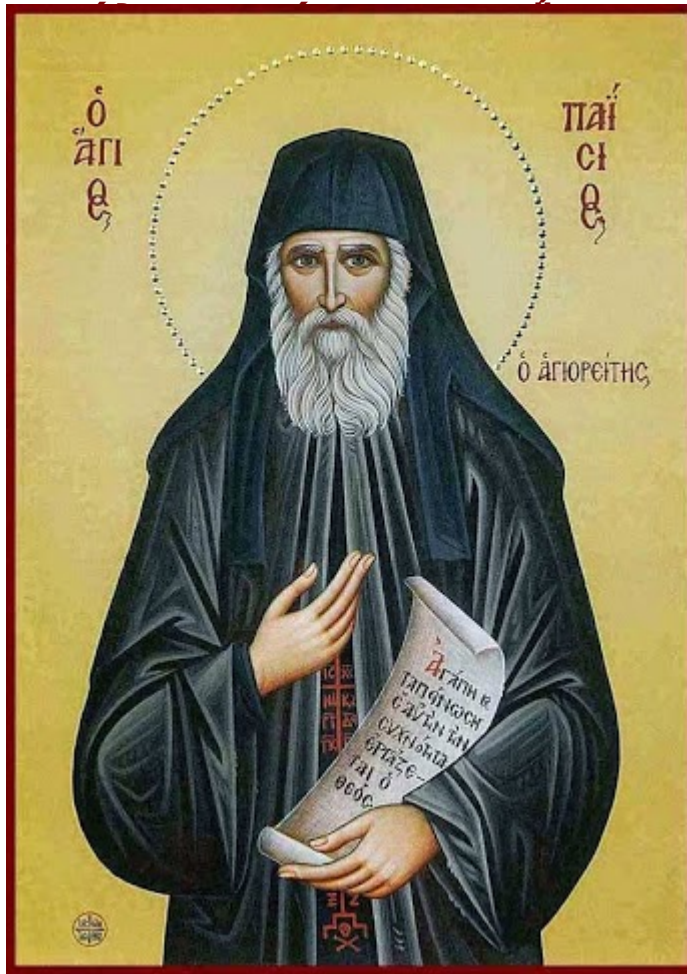

Αμαρτία και μετάνοια! Τά έκ προθέσεως

Αγιορείτης

[της](#) / [Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες](#) / [Ορθόδοξη](#)

Νά προσέξουμε πολύ τά έκ

προθέσεως σφάλματα, γιατί αυτό πού θά εξετάση ό Θεός είναι ή πρόθεση μας. Τά σφάλματα πού κάνουμε από απροσεξία είναι ελαφρότερα. Μερικές αμαρτίες είναι αμαρτίες, αλλά έχουν καί ελαφρυντικά.

Ύστερα, όταν σφάλουμε χωρίς νά τό θέλουμε, ό Θεός οικονομάει έτσι τά πράγματα, ώστε νά χρησιμοποιηθή τό σφάλμα μας γιά καλό. Δηλαδή, όχι ότι έπρεπε νά σφάλουμε, γιά νά γίνη αυτό τό καλό, άλλα αφού σφάλουμε χωρίς νά τό θέλουμε, ό Θεός αξιοποιεί τό σφάλμα μας και βγαίνει καλό. Όταν όμως κάνουμε ένα σφάλμα εν γνώσει μας και έπειτα μετανοιώσουμε, νά ευχηθούμε νά μη γίνη κακό από τις συνέπειες του σφάλματος μας.

- Γέροντα, εκείνος ό μοναχός πού αναφέρει ό Ευεργετινός ότι δέκα χρόνια έπεφτε σε κάποια αμαρτία κάθε μέρα, άλλα και κάθε μέρα μετανούσε, πώς σώθηκε;

- Εκείνος ήταν κατά κάποιον τρόπο κυριευμένος, αιχμαλωτισμένος από την αμαρτία. Δεν είχε κακή διάθεση, άλλα δεν είχε βοηθηθή, σπρώχτηκε στό κακό, γι' αυτό δικαιούτο τήν θεία βοήθεια. Πάλευε, πονούσε, είχε μετάνοια ειλικρινή, και ό Θεός τελικά τόν έσωσε. Βλέπεις, ένας μπορεί νά έχη καλή διάθεση, αν όμως δεν βοηθηθή από μικρός και παρασυρθή στό κακό, είναι δύσκολο μετά νά σηκωθεί.

Κάνει μιά προσπάθεια, πάλι πέφτει, πάλι σηκώνεται, παλεύει δηλαδή. Ό Θεός αυτόν τόν άνθρωπο δεν θά τόν αφήση, γιατί ό καημένος κάνει τήν μικρή του προσπάθεια, ζητάει καί τήν θεία βοήθεια και δεν αμαρτάνει έν ψυχρώ.

Κάποιος λ.χ. ξεκινάει νά πάη κάπου, χωρίς νά έχη σκοπό νά αμαρτήση, άλλα πηγαίνοντας του συμβαίνει ένας πειρασμός καί πέφτει σέ κάποια αμαρτία. Μετανοεί, κάνει μιά προσπάθεια, του στήνουν πάλι μιά παγίδα καί, ενώ δεν έχει διάθεση νά κάνη κάτι κακό, ό καημένος ξαναπέφτει καί πάλι μετανοεί. Αυτός έχει ελαφρυντικά, γιατί δεν θέλει νά κάνη τό κακό, άλλα παρασύρεται στό κακό καί ύστερα μετανοεί.

Όποιος όμως λέει: «γιά νά πετύχω εκείνο, πρέπει νά κάνω αυτήν τήν αδικία, γιά νά πετύχω τό άλλο, πρέπει νά κάνω εκείνη τήν πονηριά» κ.λπ., αυτός αμαρτάνει εσκεμμένως καί έν γνώσει του. Καταστρώνει δηλαδή τό αμαρτωλό του σχέδιο και βάζει πρόγραμμα μέ τον διάβολο τί αμαρτία θά κάνη. Αυτό είναι πολύ κακό, επειδή είναι προμελετημένο.

Δέν είναι ότι πέφτει σέ πειρασμό, άλλα ξεκινάει να κάνη κάτι μαζί μέ τον πειρασμό. Ένας τέτοιος άνθρωπος δέν πρόκειται ποτέ νά βοηθηθή, γιατί δέν δικαιούται την θεία βοήθεια, και τελικά πεθαίνει αμετανόητος. Άλλα και όσοι λένε ότι θά μετανιώσουν, όταν γεράσουν, πώς είναι σίγουροι ότι θά προλάβουν νά μετανιώσουν και δέν θά πάνε από αιφνίδιο θάνατο;

Έλεγε κάποιος εργολάβος: «όταν γεράσω, θά πάω στά Ιεροσόλυμα, θά βαπτισθώ στον Ιορδάνη ποταμό, οπότε θά εξαλειφθούν όλες οι αμαρτίες μου», και συνέχιζε νά ζή αμαρτωλά.

Τελικά, όταν πλέον δέν είχε άλλο κουράγιο, ίσα-ίσα πού μόλις περπατούσε, αποφάσισε νά πάη. Λέει σέ έναν μάστορα του: «Μάστορα, αποφάσισα νά πάω στά Ιεροσόλυμα, γιά νά βαπτισθώ στον Ιορδάνη ποταμό». «Ά, αφεντικό, τού λέει εκείνος, άν είσαι καθαρός, θά πάς† αν δέν είσαι καθαρός, στον δρόμο θά μείνης!».

Λές και προφήτευσε! Μόλις πήγε στην Αθήνα νά βγάλη τά χαρτιά του, πέθανε! Τού πήραν όλα τά χρήματα οί άλλοι, τον πήγαν σέ ένα γραφείο κηδειών και από εκεί τον έστειλαν μέ το φέρετρο πίσω στον τόπο του.

Άγιος Παΐσιος, Αγιορείτης

Πηγή: artoklasia.blogspot.ca